

CURTEA DE APEL CENTRU

Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Teilor 4
e-mail: cac@justice.md, Tel.: /373 22/ 409 209

4-3571-1085 18.09.2026 www.instante.justice.md

Președintelui Curții Constituționale
Domnica Manole

Chișinău, str. A. Lăpușneanu 28, MD-2004

Curtea de Apel Centru vă expediază, pentru examinare conform competenței, sesizarea formulată de Bulat Anatolie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a textului „să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte” din art. 175 alin. (1) lit. b) și a textului „aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova nr. 225/2003, în cauza civilă intentată la acțiunea civilă depusă de Nicolae Bulat împotriva lui Anatolie Bulat și SRL „Trans Ager” cu privire la destituirea și numirea administratorului.

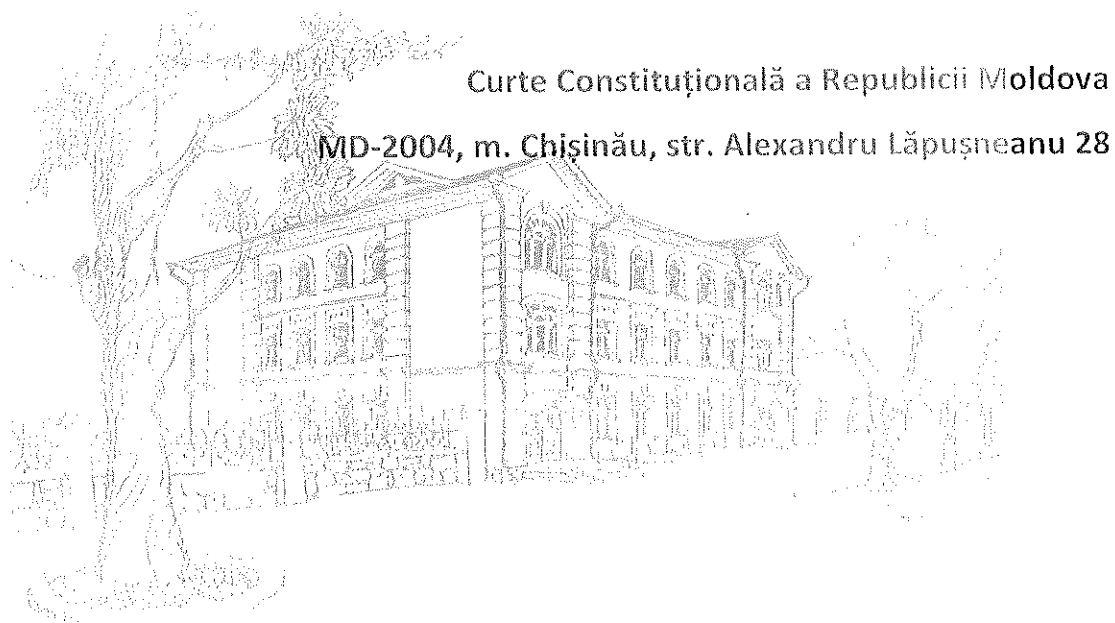
Anexe:

1. Copia încheierii Curții de Apel Centru din 10.09.2026 privind ridicarea excepției de neconstituționalitate (5 file);
2. Cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate pe (6 file);
3. Sesizarea (17 file);

Președintele interimar al
Curții de Apel Centru

Ghenadie Mîra

Sesizare privind excepția de neconstituționalitate

a textului „să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte” din art. 175 alin. (1) lit. b) și a textului „aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova nr. 225/2003,

**prezentată în conformitate cu prevederile art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituția
RM**

CHIȘINĂU, 2026

I. Autorul excepției de neconstituționalitate

Funcția: **Asociat și administrator statutar al SRL „Trans Ager”**

Nume: **BULAT**

Prenume: **Anatolie**

II. Informații pertinente despre cazul dedus judecării instanței de drept comun

Prezenta excepție de neconstituționalitate este ridicată de **BULAT Anatolie**, în calitate de pârât, în cadrul examinării de către **Curtea de Apel Centru a dosarului nr. 2r-244/26**, format ca urmare a declarării recursului împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 29 decembrie 2025, pronunțată în cauza civilă de fond **nr. 2-2738/20**.

Cauza civilă de fond își are originea într-un litigiu corporativ dintre cei doi asociați ai **SRL „TRANS AGER”**, Bulat Anatolie și Bulat Nicolae, fiecare dintre aceștia deținând câte **50% din capitalul social al societății**. Bulat Anatolie deține, concomitent, funcția de administrator al SRL „TRANS AGER”.

La data de **12 februarie 2020**, Bulat Nicolae a sesizat Judecătoria Chișinău cu o cerere de chemare în judecată împotriva lui Bulat Anatolie și a SRL „TRANS AGER”, solicitând numirea administratorului societății. Ulterior, la data de **4 august 2020**, Bulat Nicolae a înaintat o altă cerere de chemare în judecată împotriva aceluiași pârât, având ca obiect destituirea administratorului SRL „TRANS AGER”.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din **24 octombrie 2020**, cele două cauze civile au fost conexe pentru examinare concomitentă, fiind constituită cauza civilă **nr. 2-2738/20**. Prin urmare, litigiul aflat pe rolul instanțelor judecătorești nu are ca obiect încasarea unei creanțe bănești, revendicarea unor bunuri, recuperarea unor active ale societății sau executarea unei obligații patrimoniale determinate. Litigiul are un caracter eminent **corporativ**, fiind determinat de neînțelegerile dintre cei doi asociați cu participații egale referitoare la administrarea și conducerea SRL „TRANS AGER”.

Pe parcursul examinării cauzei, reclamantul Bulat Nicolae a formulat în repetate rânduri cereri privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, solicitând instituirea unor interdicții în privința pârâtului Bulat Anatolie în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de administrator al societății.

În acest context, prin **Decizia Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2021**, cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii a fost admisă parțial, fiind instituită în privința lui Bulat Anatolie interdicția de a semna, în mod unilateral și fără acordul celuilalt asociat, Bulat Nicolae, acte financiar-bancare, de a încheia acorduri și de a întreprinde acțiuni referitoare la gestionarea activelor nete ale SRL „TRANS AGER”. Celelalte măsuri de asigurare solicitate de reclamant nu au fost admise, instanța neinstituind, în particular, o interdicție generală asupra

desfășurării activității economice curente a SRL „TRANS AGER” și nici blocarea generală a operațiunilor financiar-bancare ale societății.

Ulterior, în procesul executării măsurii asigurătorii dispuse la 11 noiembrie 2021, au apărut divergențe semnificative cu privire la întinderea interdicției și la actele concrete pe care Bulat Anatolie le putea efectua în exercitarea funcției sale de administrator. În practică, efectele măsurii au ajuns să fie extinse inclusiv asupra unor operațiuni aferente activității economice curente a SRL „TRANS AGER”, fiind afectată posibilitatea efectuării unor plăți și operațiuni comerciale către SRL „Elix-Service” și alți agenți economici.

Necesitatea delimitării exacte a măsurii asigurătorii a determinat solicitarea explicării actului judecătoresc. Prin **încheierea explicativă a Curții de Apel Chișinău din 18 iulie 2023**, instanța a precizat expres că măsura instituită prin Decizia din 11 noiembrie 2021 privește gestionarea activelor nete și **„nu vizează alte activități decât gestionarea activelor nete și nu vizează activitatea curentă a SRL «TRANS AGER»”**.

Această delimitare prezintă relevanță pentru cauza pendinte, deoarece demonstrează că, chiar în cadrul aceluiasi litigiu, aplicarea unei interdicții formulate în baza normelor generale privind asigurarea acțiunii a generat dificultăți de determinare a întinderii sale și a necesitat intervenția ulterioară a instanței pentru a preciza că activitatea economică curentă a societății nu constituie obiectul măsurii.

Litigiul dintre asociați a continuat, iar la data de **16 octombrie 2024**, Bulat Nicolae și-a concretizat pretențiile formulate în cauza civilă, solicitând, între altele, **destituirea lui Bulat Anatolie din funcția de administrator al SRL „TRANS AGER” și numirea sa în funcția de administrator al societății**.

În cadrul aceleiași cauze civile, la data de **29 decembrie 2025**, reclamantul Bulat Nicolae a formulat o nouă cerere privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, urmărind instituirea unor restricții în legătură cu exercitarea de către Bulat Anatolie a atribuțiilor sale de administrator al SRL „TRANS AGER”.

Prin **încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 29 decembrie 2025**, pronunțată în cauza civilă **nr. 2-2738/20**, cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii a fost **respinsă**. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, Bulat Nicolae a declarat recurs împotriva încheierii respective, solicitând casarea acesteia și aplicarea măsurilor de asigurare solicitate.

În urma declarării recursului, pe rolul **Curții de Apel Centru** a fost format dosarul **nr. 2r-244/26**, în cadrul căruia instanța de recurs urmează să se pronunțe asupra legalității refuzului primei instanțe de a aplica măsurile asigurătorii și, implicit, asupra posibilității instituirii unor interdicții în privința lui Bulat Anatolie în exercitarea atribuțiilor aferente administrării SRL „TRANS AGER”.

În consecință, soluționarea dosarului **nr. 2r-244/26** presupune aplicarea nemijlocită a prevederilor **art. 174 și art. 175 din Codul de procedură civilă**, inclusiv a textului **„să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte”** din art. 175 alin.

(1) lit. b), precum și a textului „**aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174**” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

Aceste prevederi constituie temeiul normativ în baza căruia instanța de recurs ar putea dispune împotriva autorului excepției interdicții privind săvârșirea unor acte și/sau alte măsuri asigurătorii, cu efect direct asupra exercitării de către acesta a atribuțiilor sale de administrator și, în mod subsecvent, asupra activității societății comerciale copârâte.

Prin urmare, prevederile contestate **nu au o legătură ipotetică sau abstractă cu litigiul**, ci sunt susceptibile de aplicare nemijlocită la soluționarea incidentului procedural aflat în prezent în examinarea Curții de Apel Centru. De soluția pronunțată în baza acestor norme depinde dacă și în ce întindere pot fi instituite împotriva lui Bulat Anatolie interdicții privind actele pe care acesta le poate săvârși în calitate de pârât, asociat și administrator al SRL „TRANS AGER”.

În aceste circumstanțe, Bulat Anatolie ridică prezenta excepție de neconstituționalitate în cadrul **dosarului nr. 2r-244/26 al Curții de Apel Centru**, solicitând verificarea constituționalității prevederilor legale care urmează să fie aplicate de instanța de drept comun la soluționarea recursului.

III. Obiectul sesizării

Obiectul prezentei sesizări îl constituie controlul constituționalității următoarelor prevederi din **art. 175 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova nr. 225/2003**, aplicabile la soluționarea dosarului nr. **2r-244/26**, aflat pe rolul Curții de Apel Centru:

1. Art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, în partea care prevede: „**să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte**”;

2. Art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în partea care prevede:

„**aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174**”.

Prevederile contestate urmează a fi examinate în coroborare cu **art. 174 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, care stabilește temeiul general al asigurării acțiunii și prevede că: „**Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.**”

Autorul excepției nu contestă instituția măsurilor de asigurare a acțiunii în sine și nici competența instanțelor judecătorești de a dispune măsuri provizorii atunci când acestea sunt necesare pentru garantarea efectivității unei eventuale hotărâri judecătorești.

Problema de constituționalitate ridicată prin prezenta sesizare privește însă **întinderea normativă a competenței acordate instanței** prin textele contestate. În

particular, art. 175 alin. (1) lit. b) permite interzicerea săvârșirii de către pârât a „unor anumite acte”, iar art. 175 alin. (2) permite aplicarea „și a altor măsuri de asigurare”, fără ca aceste dispoziții să stabilească în mod expres natura, limitele materiale și întinderea unor asemenea interdicții sau măsuri atunci când ele sunt aplicate în cadrul **unui litigiu corporativ dintre asociații unei societăți comerciale**.

Problema devine relevantă în prezenta cauză deoarece litigiul principal nu are ca obiect încasarea unei creanțe, revendicarea unui bun sau recuperarea unor active determinate ale SRL „TRANS AGER”, ci privește raporturile corporative dintre doi asociați care dețin participații egale în societate și, în particular, exercitarea funcției de administrator.

Într-un asemenea litigiu, aplicarea textelor contestate poate conduce la instituirea unor interdicții care, deși sunt formal adresate pârâtului, pot produce efecte directe asupra **exercitării atribuțiilor sale de administrator și, implicit, asupra activității economice curente și patrimoniului unei persoane juridice distincte SRL „TRANS AGER”**.

Sub acest aspect, autorul excepției observă că legiuitorul a prevăzut în cuprinsul aceluiași art. 174–175 CPC anumite **limite exprese** ale puterii instanței de a aplica măsuri asigurătorii în domenii determinate. Astfel, art. 174 alin. (2) stabilește restricții speciale pentru litigiile care pot viza competențele Băncii Naționale a Moldovei sau ale Comisiei Naționale a Pieței Financiare, iar art. 175 alin. (5) și (6) instituie interdicții exprese privind anumite măsuri referitoare la acțiunile emise de bănci.

În schimb, textele contestate nu conțin o delimitare legislativă expresă referitoare la **măsurile asigurătorii aplicate în litigiile corporative**, în special atunci când o interdicție impusă pârâtului în calitate de administrator este susceptibilă să se extindă asupra actelor necesare activității economice curente a societății comerciale.

În aceste condiții, obiectul controlului de constituționalitate vizează problema dacă formulările „**să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte**” și „**aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii**”, interpretate și aplicate într-un litigiu corporativ, oferă un cadru normativ suficient de clar, previzibil și însoțit de garanții adecvate împotriva ingerințelor disproporționate în exercitarea drepturilor patrimoniale și în activitatea societății comerciale.

Prin urmare, autorul excepției solicită controlul constituționalității: **textului „să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte” din art. 175 alin. (1) lit. b) și textului „aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă**, în măsura în care aceste prevederi permit, în cadrul unui litigiu corporativ dintre asociați, instituirea unor interdicții sau a altor măsuri asigurătorii susceptibile să afecteze activitatea economică curentă și patrimoniul societății comerciale, fără stabilirea prin lege a unor limite suficient de clare privind natura, întinderea, proporționalitatea și efectele unor asemenea măsuri.

Prevederile contestate urmează a fi examinate, în principal, prin prisma art. 23 alin. (2), art. 46 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova, în coroborare cu art. 4 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

IV. Argumentarea incidenței unui drept sau a mai multor drepturi din Constituție

Prevederile contestate – textul „să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte” din art. 175 alin. (1) lit. b) și textul „aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă – sunt susceptibile să producă efecte nemijlocite asupra exercițiului unor drepturi fundamentale garantate de Constituție.

În prezenta cauză sunt incidente, în principal, **art. 46 alin. (1) din Constituție**, care garantează dreptul la proprietate privată, **art. 23 alin. (2)**, din perspectiva exigențelor de calitate, claritate și previzibilitate a legii, precum și **art. 54**, care stabilește condițiile în care poate fi restrâns exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale. Aceste dispoziții urmează a fi interpretate inclusiv prin prisma **art. 4 din Constituție și a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**.

1. Incidența art. 46 din Constituție – dreptul la proprietate privată și protecția acesteia Potrivit art. 46 alin. (1) din Constituție: „Dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate.” În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că art. 46 din Constituție impune statului și titularilor puterii publice obligația de a respecta proprietatea și de a se abține de la acțiuni care aduc atingere acestui drept. Această concluzie a fost reiterată inclusiv în **DCC nr. 130 din 10 octombrie 2023**, pronunțată chiar în materia măsurilor de asigurare a acțiunii.

În aceeași decizie, Curtea Constituțională a recunoscut că instituirea măsurilor asigurătorii poate pune în discuție drepturile patrimoniale ale persoanei împotriva căreia acestea sunt dispuse. Curtea a subliniat că, atunci când există riscul ca o măsură să impună persoanei o **sarcină excesivă**, trebuie să existe garanții procedurale apte să asigure că impactul măsurii asupra drepturilor de proprietate nu este arbitrar sau imprevizibil, făcând trimitere în acest sens la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza **Džinić c. Croației**.

În cauza în care este ridicată prezenta excepție, incidența dreptului de proprietate este una concretă, iar nu ipotetică. Autorul excepției, **Bulat Anatolie**, este asociat al SRL „TRANS AGER”, deținând **50% din capitalul social al societății**, și exercită funcția de administrator al acesteia. Măsurile solicitate în cadrul dosarului nr. **2r-244/26** urmăresc instituirea unor interdicții privind actele pe care autorul excepției le poate efectua în legătură cu administrarea societății.

Prin natura lor, asemenea interdicții sunt susceptibile să afecteze atât exercitarea drepturilor patrimoniale aferente participației sociale deținute de Bulat Anatolie, cât și posibilitatea exercitării efective a prerogativelor patrimoniale și corporative legate de această participație. Mai mult, efectele măsurilor nu se limitează în mod necesar la persoana pârâtului. În măsura în care interdicția privește actele pe care acesta le poate încheia în calitate de administrator, ea este susceptibilă să se răsfrângă asupra posibilității SRL „TRANS AGER” de a dispune de patrimoniul său, de a efectua plăți, de a executa contracte și de a desfășura operațiunile necesare activității sale economice curente.

Caracterul real al unui asemenea risc este demonstrat chiar de evoluția litigiului principal. Măsura asiguratorie aplicată anterior a generat divergențe privind întinderea sa, astfel încât Curtea de Apel Chișinău a fost nevoită, prin încheierea explicativă din 18 iulie 2023, să precizeze că interdicția dispusă nu vizează activitatea curentă a SRL „TRANS AGER”. Prin urmare, măsurile permise de textele contestate sunt susceptibile să determine o ingerință efectivă în sfera drepturilor patrimoniale, ceea ce este suficient pentru constatarea **incidenței art. 46 din Constituție**.

2. Incidența art. 23 alin. (2) din Constituție – calitatea și previzibilitatea legii
Potrivit art. 23 alin. (2) din Constituție: **„Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”** Exigența constituțională nu se limitează la publicarea formală a normei. Pentru ca persoana să-și poată cunoaște drepturile și obligațiile, norma care permite autorității publice să intervină în exercițiul unui drept fundamental trebuie să prezinte un grad suficient de **accesibilitate, claritate și previzibilitate**. Această exigență dobândește o relevanță particulară în prezenta cauză prin însăși formularea normelor contestate.

Art. 175 alin. (1) lit. b) CPC permite instanței: **„să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte”**, fără ca textul să individualizeze natura actelor susceptibile de a fi interzise, raportul necesar dintre acestea și obiectul material al litigiului ori limitele efectelor pe care interdicția le poate produce asupra activității unei persoane juridice distincte.

În același timp, art. 175 alin. (2) CPC permite: **„aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174”**, instituind astfel o categorie deschisă de măsuri asigurătorii. Problema de previzibilitate este cu atât mai relevantă într-un **litigiu corporativ**, în care pârâtul este simultan asociat și administrator, iar interzicerea unor acte ale acestuia poate depăși sfera juridică individuală a pârâtului și poate produce consecințe asupra patrimoniului, contractelor, raporturilor cu terții și activității economice curente a societății comerciale.

Așadar, art. 23 alin. (2) este incident nu pentru simplul motiv că textele contestate utilizează formulări generale, ci pentru că această marjă normativă este

utilizată pentru instituirea unor măsuri susceptibile să interfereze cu drepturi patrimoniale protejate constituțional.

3. Incidența art. 54 din Constituție – restrângerea exercițiului drepturilor

Este incident și **art. 54 din Constituție**, deoarece măsurile prevăzute de dispozițiile contestate reprezintă, prin însăși natura lor, restrângeri temporare impuse printr-un act al autorității judecătorești asupra posibilității persoanei de a exercita anumite prerogative juridice.

În cazul autorului excepției, măsura solicitată poate limita posibilitatea acestuia de a săvârși acte în exercitarea funcției sale de administrator și poate produce, prin efectele sale, consecințe asupra exercițiului drepturilor patrimoniale. Art. 54 impune ca orice asemenea restrângere să fie **prevăzută de lege**, să urmărească unul dintre scopurile legitime admise de Constituție și să fie **proporțională cu situația care a determinat-o**, fără a aduce atingere existenței dreptului.

În jurisprudența sa referitoare chiar la asigurarea acțiunii, Curtea Constituțională a reținut că aceasta poate fi dispusă numai dacă neaplicarea măsurii ar face imposibilă executarea hotărârii și că trebuie demonstrată existența unui **periculum in mora**. Totodată, măsura provizorie trebuie să mențină starea de fapt în circumstanțe în care este afirmat în mod plauzibil riscul unei pagube ireparabile.

Aceste exigențe demonstrează că puterea instanței de a aplica măsuri asigurătorii nu este una nelimitată, ci operează într-un domeniu în care este necesară realizarea unui echilibru între interesul reclamantului de a conserva posibilitatea executării unei eventuale hotărâri favorabile și drepturile persoanei împotriva căreia este instituită măsura.

Prin urmare, odată constatată incidența art. 46 din Constituție, **art. 54 devine relevant pentru examinarea condițiilor constituționale în care această ingerință poate fi justificată.**

4. Art. 4 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

Garanțiile constituționale menționate trebuie interpretate în concordanță cu tratatele internaționale privind drepturile omului la care Republica Moldova este parte. În acest sens, **art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului** garantează dreptul oricărei persoane fizice sau juridice la respectarea bunurilor sale.

Măsurile provizorii care limitează temporar utilizarea sau dispoziția asupra unor bunuri pot intra în câmpul de protecție al acestei norme. Tocmai în materia măsurilor asigurătorii, Curtea Constituțională a preluat standardul Curții Europene potrivit căruia, atunci când o asemenea măsură riscă să impună o sarcină excesivă, trebuie să existe garanții care să împiedice ca efectul asupra drepturilor de proprietate să devină arbitrar sau imprevizibil.

5. Caracterul concret al incidenței drepturilor constituționale invocate
Prezenta excepție nu urmărește realizarea unui control abstract al oportunității reglementării măsurilor asigurătorii. Legătura dintre normele contestate și drepturile constituționale invocate rezultă nemijlocit din obiectul **dosarului nr. 2r-244/26**. Instanța de recurs este chemată să decidă dacă împotriva lui Bulat Anatolie pot fi instituite măsuri asigurătorii în temeiul art. 175 alin. (1) lit. b) și alin. (2) CPC, în cadrul unui litigiu corporativ în care acesta este pârât, asociat cu o participație de 50% și administrator al societății copârâte.

Prin urmare, eventuala aplicare a normelor contestate este susceptibilă să producă efecte juridice directe asupra exercițiului drepturilor patrimoniale ale autorului excepției și, prin actele pe care acesta le îndeplinește în calitate de administrator, asupra activității patrimoniale a societății. Este relevant că însăși Curtea Constituțională, în **DCC nr. 130 din 10 octombrie 2023**, analizând o excepție referitoare la alte dispoziții din materia asigurării acțiunii, a examinat expres problema incidenței art. 46 din Constituție și a recunoscut necesitatea existenței unor garanții împotriva caracterului arbitrar, imprevizibil sau excesiv al măsurilor care afectează proprietatea.

Curtea a declarat acea sesizare inadmisibilă deoarece a constatat existența unor garanții procesuale suficiente în raport cu **problema particulară ridicată în acea cauză**, respectiv soluționarea cererii fără înștiințarea pârâtului. **Prezenta excepție ridică însă o problemă constituțională distinctă**. Ea nu contestă procedura de examinare fără citarea pârâtului, posibilitatea exercitării recursului, anularea ori substituirea măsurii.

Problema pusă Curții privește **însăși întinderea materială a puterii conferite instanței de art. 175 alin. (1) lit. b) și alin. (2) CPC**, respectiv dacă legea delimitează cu suficientă claritate natura și efectele interdicțiilor și ale măsurilor nenumite care pot fi aplicate într-un litigiu corporativ și care sunt susceptibile să afecteze drepturile patrimoniale și activitatea economică curentă a societății.

În consecință, autorul excepției consideră demonstrată incidența **art. 23 alin. (2), art. 46 și art. 54 din Constituție**, interpretate, după caz, prin prisma **art. 4 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**.

V. Argumentarea încălcărilor a drepturilor garantate de Constituție

Autorul excepției consideră că textele „**să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte**” din art. 175 alin. (1) lit. b) și „**aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174**” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă ridică o problemă de constituționalitate prin prisma **art. 23 alin. (2), art. 46 și art. 54 din Constituție**, interpretate în coroborare cu art. 4 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Critica de neconstituționalitate nu privește necesitatea existenței instituției asigurării acțiunii și nici competența instanțelor judecătorești de a adopta măsuri provizorii. O asemenea instituție este necesară pentru garantarea efectivității procesului civil și pentru evitarea situațiilor în care executarea unei eventuale hotărâri favorabile reclamantului ar deveni imposibilă.

Problema constituțională privește **întinderea competenței conferite instanței prin textele contestate și absența unor limite normative suficient de clare privind natura, conținutul și efectele măsurilor care pot fi dispuse**, în special atunci când acestea sunt aplicate într-un litigiu corporativ dintre asociați și sunt susceptibile să afecteze nu doar pârâtul, ci și activitatea economică și patrimoniul unei societăți comerciale.

1. Lipsa unui grad suficient de claritate și previzibilitate a normelor contestate – art. 23 alin. (2) din Constituție Art. 23 alin. (2) din Constituție garantează dreptul persoanei de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. Din această dispoziție decurge exigența ca norma juridică să fie formulată cu suficientă claritate și previzibilitate, în special atunci când aceasta constituie temeiul unei ingerințe a autorității publice în exercițiul unui drept fundamental.

În materia analizată, art. 175 alin. (1) lit. b) CPC autorizează instanța „**să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte**”. Norma nu precizează însă care trebuie să fie legătura materială dintre actul interzis și obiectul concret al acțiunii, cât de extinsă poate fi interdicția, dacă aceasta poate afecta exercitarea atribuțiilor organelor unei persoane juridice și în ce limite poate produce consecințe asupra activității economice curente a unei societăți comerciale.

Caracterul deschis al reglementării este amplificat de art. 175 alin. (2) CPC, care permite instanței aplicarea „**și a altor măsuri de asigurare a acțiunii**”, cu condiția ca acestea să corespundă scopului prevăzut de art. 174 CPC. În consecință, legiuitorul nu doar că utilizează noțiunea nedeterminată de „anumite acte”, ci conferă instanței și posibilitatea de a concepe măsuri care nu sunt enumerate de lege.

Autorul excepției nu susține că utilizarea unor noțiuni generale sau acordarea unei marje de apreciere instanțelor ar fi, prin ea însăși, contrară Constituției. Specificul problemei constă în faptul că această marjă privește măsuri susceptibile să restrângă drepturi patrimoniale și să producă efecte imediate asupra funcționării unei persoane juridice.

Într-un litigiu corporativ precum cel pendinte, dificultatea devine evidentă. Pârâtul Bulat Anatolie este concomitent asociat și administrator al SRL „TRANS AGER”. O interdicție formal adresată pârâtului de a săvârși „anumite acte” poate deveni, în realitate, o interdicție privind actele pe care societatea le poate efectua prin organul său executiv.

Astfel, norma nu permite determinarea cu suficientă previzibilitate a punctului în care **asigurarea acțiunii împotriva unui asociat/administrator**

încetează să mai constituie o măsură de conservare a situației litigioase și se transformă într-o ingerință în administrarea și activitatea economică curentă a societății.

Aceasta nu reprezintă o problemă pur teoretică. În litigiul de față, măsura dispusă anterior prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2021 a necesitat ulterior explicarea sa de către aceeași instanță, care, la 18 iulie 2023, a precizat că măsura privește gestionarea activelor nete și nu vizează activitatea curentă a SRL „TRANS AGER”. Tocmai această evoluție ilustrează dificultatea practică de delimitare a întinderii măsurii în baza textelor contestate.

2. Legiuitorul a stabilit limite speciale în alte domenii, dar nu și pentru litigiile corporative. Problema de calitate a legii trebuie analizată și în contextul sistematic al art. 174–175 CPC. Legiuitorul a demonstrat că este conștient de faptul că puterea generală de aplicare a măsurilor asigurătorii trebuie limitată atunci când efectele acestora sunt susceptibile să afecteze anumite raporturi juridice sensibile.

Astfel, **art. 174 alin. (2) CPC** stabilește reguli speciale în litigiile care pot viza competențele Băncii Naționale a Moldovei sau ale Comisiei Naționale a Pieței Financiare și exclude expres anumite măsuri. De asemenea, **art. 175 alin. (5) și (6) CPC** instituie limite exprese referitoare la măsurile care pot afecta acțiunile emise de bănci.

Prin urmare, însuși legiuitorul recunoaște că scopul legitim al asigurării acțiunii nu justifică o competență judiciară nelimitată și că, în anumite raporturi juridice, trebuie instituite bariere normative pentru a preveni efecte disproporționate.

În schimb, în materia litigiilor corporative dintre asociați nu există în textul art. 175 CPC o delimitare comparabilă care să excludă transformarea unei măsuri provizorii într-un instrument susceptibil să blocheze sau să îngreuneze activitatea economică curentă a societății.

Această omisiune este cu atât mai relevantă cu cât efectele unei asemenea măsuri nu sunt suportate exclusiv de pârât. Ele se pot răsfrânge asupra societății, salariaților, creditorilor, furnizorilor, clienților și altor cocontractanți care nu reprezintă subiectul conflictului dintre asociați.

3. Afectarea dreptului de proprietate garantat de art. 46 din Constituție Art. 46 din Constituție garantează dreptul la proprietate privată. Măsurile asigurătorii pot constitui ingerințe în exercitarea drepturilor patrimoniale chiar dacă au caracter temporar și nu determină transferul dreptului de proprietate.

Curtea Constituțională a abordat această problemă chiar în materia asigurării acțiunii în **DCC nr. 130 din 10 octombrie 2023**. Curtea a reținut că, atunci când o măsură riscă să impună persoanei o sarcină excesivă, trebuie să existe garanții procedurale care să asigure că impactul sistemului asupra dreptului de proprietate

nu este arbitrar sau imprevizibil. Curtea a făcut trimitere în această privință la standardul Curții Europene din cauza *Džinić v. Croatia*.

În prezenta cauză, problema este chiar mai accentuată, deoarece efectele interdicției pot depăși patrimoniul individual al pârâtului. Bulat Anatolie deține 50% din capitalul social al SRL „TRANS AGER”. Totodată, fiind administrator, actele juridice pe care acesta le efectuează în această calitate sunt acte prin care societatea participă la circuitul civil.

Interdicția de a efectua asemenea acte poate afecta executarea contractelor societății, efectuarea plăților către furnizori, achitarea obligațiilor fiscale, plata salariilor, procurarea bunurilor și serviciilor necesare activității și, în general, posibilitatea societății de a-și utiliza patrimoniul în scopul pentru care aceasta a fost constituită.

În asemenea circumstanțe, măsura asigurătorie nu mai are exclusiv caracterul unei restricții procesuale impuse pârâtului, ci poate produce efecte patrimoniale asupra unei persoane juridice distincte și asupra valorii economice a participației sociale deținute de autorul excepției.

4. Exigența existenței unei legături reale între măsura asigurătorie și obiectul acțiunii Art. 174 alin. (1) CPC stabilește un scop precis al asigurării acțiunii: aceasta este admisibilă atunci când neaplicarea măsurii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. Prin urmare, măsura asigurătorie nu reprezintă un scop în sine. Ea este accesorie acțiunii principale și trebuie să servească posibilității reale de executare a hotărârii care ar putea fi pronunțată.

Curtea Constituțională a reținut că aplicarea măsurii presupune existența unui **periculum in mora**, iar măsurile provizorii trebuie să mențină situația existentă atunci când este afirmat în mod plauzibil riscul producerii unei pagube ireparabile. Aceeași abordare a fost reiterată în DCC nr. 14 din 31 ianuarie 2025.

Această cerință dobândește o importanță deosebită în speță. Acțiunea principală nu urmărește recuperarea unei sume de bani din patrimoniul SRL „TRANS AGER”, revendicarea unor active determinate ale societății sau recuperarea unui bun despre care s-ar pretinde că ar putea fi înstrăinat până la soluționarea cauzei.

Litigiul privește raporturile corporative dintre doi asociați cu participații egale și exercitarea funcției de administrator. Într-un asemenea context, permiterea unor măsuri care pot afecta operațiunile economice curente ale societății ridică problema existenței unei legături suficient de strânse între măsura dispusă și necesitatea garantării executării eventualei hotărâri asupra fondului.

Cu cât măsura se îndepărtează de obiectul concret al acțiunii, cu atât crește riscul ca aceasta să nu mai conserve posibilitatea executării viitoarei hotărâri, ci să producă anticipat efecte materiale care depășesc finalitatea procesuală prevăzută de art. 174 CPC.

5. Riscul transformării măsurii provizorii într-o soluționare anticipată a litigiului O măsură asigurătorie trebuie, prin definiție, să rămână provizorie și instrumentală față de acțiunea principală. Într-un litigiu privind administrarea unei societăți, o interdicție excesiv de largă asupra actelor pe care administratorul le poate efectua poate produce însă un rezultat apropiat, în plan practic, de **înlăturarea acestuia de la administrarea efectivă a societății înainte ca instanța să se pronunțe asupra fondului pretenției privind destituirea sa.**

Aici se află una dintre problemele constituționale centrale ale cauzei. Dacă reclamantul solicită pe fond destituirea lui Bulat Anatolie din funcția de administrator, măsura provizorie nu trebuie să permită obținerea, înainte de soluționarea fondului, a unui rezultat care echivalează substanțial cu lipsirea administratorului de posibilitatea exercitării funcției sale. Altfel, caracterul provizoriu al măsurii devine formal, iar reclamantul poate obține prin intermediul asigurării acțiunii efecte apropiate celor urmărite prin însăși acțiunea principală.

6. Lipsa unei limite legislative exprese privind protejarea activității curente a societății Necesitatea unei asemenea limite nu este străină dreptului societar și practicii judiciare naționale. În materia litigiilor dintre asociați și societățile comerciale, practica explicativă a Curții Supreme de Justiție a pornit de la necesitatea ca măsurile asigurătorii să nu facă imposibilă și să nu creeze dificultăți activității societății.

Această regulă este de o importanță fundamentală: conflictul dintre asociați nu trebuie transferat asupra societății până la punctul în care însăși funcționarea persoanei juridice este compromisă. Problema constituțională constă însă în faptul că o asemenea limită esențială **nu rezultă expres din textele art. 175 alin. (1) lit. b) și alin. (2) CPC contestate.**

În condițiile în care măsura poate afecta exercițiul dreptului de proprietate, nu este suficient ca limitele competenței autorității să rezulte exclusiv din necesitatea unei interpretări judiciare ulterioare. Legea însăși trebuie să ofere un cadru suficient pentru protecția împotriva arbitrariului.

7. Încălcarea principiului proporționalității prevăzut de art. 54 din Constituție Art. 54 din Constituție impune ca restrângerea exercițiului unui drept să fie proporțională cu situația care a determinat-o și să nu afecteze existența dreptului. În materia măsurilor asigurătorii trebuie realizat, așadar, un **just echilibru** între două interese concurente: pe de o parte, dreptul reclamantului de a beneficia de o hotărâre susceptibilă de executare efectivă, iar pe de altă parte, drepturile patrimoniale ale pârâtului și necesitatea evitării unei sarcini excesive.

Curtea Constituțională a recunoscut expres această din urmă exigență în DCC nr. 130/2023, analizând garanțiile împotriva unei sarcini excesive generate de măsurile asigurătorii. Într-un litigiu corporativ, testul proporționalității trebuie să ia în calcul și consecințele asupra societății comerciale. O măsură care, pentru

protejarea interesului unui asociat, împiedică societatea să-și îndeplinească obligațiile curente poate genera prejudicii superioare celor pe care măsura urmărește să le prevină.

Mai mult, asemenea prejudicii se pot răsfrânge inclusiv asupra reclamantului însuși, care deține 50% din capitalul social al aceleiași societăți. Prin urmare, simpla existență a unui litigiu între asociați nu poate constitui, prin ea însăși, justificarea constituțională pentru orice interdicție susceptibilă să fie concepută în baza art. 175 alin. (1) lit. b) și alin. (2) CPC.

8. Garanțiile procedurale identificate în DCC nr. 130/2023 și DCC nr. 14/2025 nu soluționează problema ridicată prin prezenta excepție Autorul excepției are în vedere jurisprudența Curții Constituționale prin care au fost declarate inadmisibile alte excepții referitoare la regimul măsurilor asigurătorii.

În **DCC nr. 130/2023**, Curtea a examinat art. 177 alin. (2) și alin. (2¹) CPC din perspectiva soluționării cererii de asigurare fără înștiințarea pârâtului. Curtea a constatat existența mai multor garanții: obligația motivării încheierii, posibilitatea contestării acesteia, substituirea măsurii, anularea măsurii, cautiunea și posibilitatea reparării prejudiciului. Pe această bază, Curtea a considerat că legislația conține suficiente garanții procesuale în raport cu problema ridicată în acea sesizare.

În **DCC nr. 14 din 31 ianuarie 2025**, Curtea a analizat art. 180 alin. (1) CPC și a reiterat că posibilitatea pârâtului de a solicita anularea măsurii reprezintă o garanție împotriva unei sarcini excesive. Totodată, instanța trebuie să reevalueze rațiunile care justifică măsura și existența *periculum in mora*, pronunțând o încheiere motivată.

Prezenta excepție are însă **un obiect diferit**. Nu se contestă posibilitatea pârâtului de a participa la procedură, de a formula recurs, de a solicita substituirea sau anularea măsurii și nici existența remediilor ulterioare. Problema este **anterioară acestor garanții procedurale**: care este întinderea măsurii pe care legea o permite în primul rând?

Un recurs sau o cerere de anulare reprezintă remedii împotriva unei măsuri deja aplicate. Acestea nu substituie cerința ca norma care autorizează ingerința să delimiteze cu suficientă previzibilitate **ce poate fi interzis, în ce limite și cu ce efecte asupra drepturilor patrimoniale ale persoanelor afectate**.

În această privință, textele contestate – „anumite acte” și „alte măsuri” – ridică o problemă distinctă de cea examinată în DCC nr. 130/2023 și DCC nr. 14/2025.

9. Excepția nu urmărește verificarea modului de aplicare a legii de către instanțele ordinare Autorul excepției subliniază că prezenta sesizare nu urmărește ca jurisdicția constituțională să stabilească dacă o anumită măsură solicitată de reclamant trebuie sau nu aplicată în dosarul nr. 2r-244/26.

Această competență aparține exclusiv instanței de drept comun. De asemenea, nu se solicită Curții Constituționale să verifice legalitatea actelor executorului judecătoresc ori corectitudinea interpretării unei încheieri judecătorești pronunțate anterior. O asemenea delimitare este necesară, deoarece Curtea Constituțională distinge constant între o veritabilă problemă de constituționalitate și problemele privind interpretarea ori determinarea câmpului de aplicare al normelor, acestea din urmă revenind instanțelor ordinare.

Critica privește **norma atributivă de competență însăși**: dacă o dispoziție legală care permite interzicerea unor „anumite acte” și adoptarea unor „alte măsuri”, atunci când acestea pot afecta exercițiul unor drepturi patrimoniale, delimitează cu suficientă claritate întinderea puterii acordate instanței și oferă garanțiile materiale impuse de art. 23 alin. (2), art. 46 și art. 54 din Constituție.

10. Necesitatea unei interpretări constituțional-conforme În aceste condiții, autorul excepției consideră că problema de constituționalitate poate fi remediată prin stabilirea unei interpretări conforme Constituției, fără a fi necesară eliminarea integrală din ordinea juridică a instituției prevăzute de art. 175 alin. (1) lit. b) și alin. (2) CPC.

Textele contestate pot fi considerate compatibile cu Constituția **numai în măsura în care** sunt interpretate în sensul că măsurile asigurătorii:

1. trebuie să prezinte o legătură directă și efectivă cu obiectul acțiunii și cu posibilitatea executării eventualei hotărâri;
2. nu pot anticipa, în fapt, soluția asupra fondului litigiului;
3. nu pot depăși ceea ce este strict necesar pentru evitarea imposibilității executării hotărârii;
4. trebuie să fie individualizate suficient pentru ca destinatarul să poată determina actele interzise;
5. iar, **în litigiile corporative dintre asociați, nu pot face imposibilă și nici crea dificultăți disproporționate activității economice curente a societății comerciale**, în special atunci când patrimoniul acesteia nu constituie obiectul material al pretenției deduse judecății.

În lipsa unei asemenea interpretări restrictive, formulările contestate permit o marjă de intervenție susceptibilă să transforme o instituție procesuală destinată exclusiv conservării posibilității executării hotărârii într-un instrument de ingerință amplă în administrarea și activitatea patrimonială a unei societăți comerciale.

În consecință, autorul excepției consideră că textele „**să interzică pârâului săvârșirea unor anumite acte**” din art. 175 alin. (1) lit. b) și „**aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174**” din art. 175 alin. (2) CPC, în măsura în care permit instituirea, într-un litigiu corporativ dintre asociați, a unor interdicții sau măsuri susceptibile să afecteze activitatea economică curentă și patrimoniul societății fără limite materiale suficient de clare, **nu satisfac exigențele de calitate și previzibilitate a legii impuse**

de art. 23 alin. (2) din Constituție și creează riscul unor ingerințe disproporționate în drepturile patrimoniale protejate de art. 46, contrar garanțiilor prevăzute de art. 54 din Constituție.

În subsidiar, dacă se va considera că textele contestate sunt susceptibile de o interpretare conformă Constituției, se solicită stabilirea faptului că acestea **nu pot constitui temei pentru aplicarea, în litigiile corporative dintre asociați, a unor măsuri care fac imposibilă ori creează dificultăți disproporționate activității economice curente a societății și care nu prezintă o legătură directă cu obiectul acțiunii și cu necesitatea asigurării executării eventualei hotărâri judecătorești.**

VI. Cerințele autorului sesizării

Având în vedere argumentele expuse supra, caracterul direct aplicabil al prevederilor contestate în cadrul **dosarului nr. 2r-244/26**, precum și incidența art. 23 alin. (2), art. 46 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova, autorul excepției, **BULAT Anatolie**, solicită:

1. **Admiterea prezentei sesizări privind excepția de neconstituționalitate** ridicate în cadrul dosarului nr. **2r-244/26**, aflat pe rolul Curții de Apel Centru.
2. **Exercitarea controlului de constituționalitate** asupra:
 - o textului „**să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte**” din art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova nr. 225/2003;
 - o textului „**aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174**” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova nr. 225/2003.
3. **Constatarea neconstituționalității prevederilor contestate**, în măsura în care acestea permit, în cadrul litigiilor corporative dintre asociați, aplicarea unor interdicții sau a altor măsuri de asigurare a acțiunii care sunt susceptibile să afecteze activitatea economică curentă și patrimoniul societății comerciale, fără ca legea să stabilească limite materiale suficient de clare și previzibile privind natura, întinderea și efectele unor asemenea măsuri și fără garantarea unui raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit și ingerința produsă.
4. **În subsidiar**, în cazul în care Curtea Constituțională va considera că prevederile contestate pot fi menținute în ordinea juridică printr-o interpretare conformă Constituției, **pronunțarea unei interpretări constituțional-conforme**, în sensul că art. 175 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul de procedură civilă pot constitui temei pentru aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii într-un litigiu corporativ numai dacă acestea:
 - o prezintă o legătură directă și efectivă cu obiectul acțiunii și cu necesitatea asigurării executării eventualei hotărâri judecătorești;
 - o sunt strict necesare și proporționale cu scopul urmărit;

- sunt individualizate în mod suficient pentru ca destinatarul să poată determina cu certitudine actele care îi sunt interzise;
 - nu anticipează, prin efectele lor, soluționarea fondului litigiului;
 - **nu fac imposibilă și nu creează dificultăți disproporționate activității economice curente a societății comerciale**, în special atunci când patrimoniul și operațiunile economice curente ale acesteia nu constituie obiectul material al pretențiilor deduse judecării.
5. Constatarea că o interpretare a textelor contestate care ar permite utilizarea măsurilor de asigurare a acțiunii pentru a institui, într-un litigiu corporativ dintre asociați, un **control general asupra activității economice curente a societății**, fără o legătură directă cu obiectul acțiunii și cu riscul imposibilității executării eventualei hotărâri, este incompatibilă cu exigențele **art. 23 alin. (2), art. 46 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova**, interpretate prin prisma art. 4 din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În consecință, autorul excepției solicită Curții Constituționale să constate că textul „să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte” din art. 175 alin. (1) lit. b) și textul „aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care permit aplicarea, în cadrul unui litigiu corporativ dintre asociați, a unor măsuri asigurătorii care afectează activitatea economică curentă și patrimoniul societății comerciale, fără existența unor limite legale suficient de clare, previzibile și proporționale.

În subsidiar, se solicită interpretarea constituțională a prevederilor contestate în sensul că acestea nu permit aplicarea unor măsuri asigurătorii care fac imposibilă sau creează dificultăți disproporționate activității curente a societății comerciale, care depășesc obiectul acțiunii ori care nu sunt strict necesare pentru asigurarea executării eventualei hotărâri judecătorești.

VII. Declarația și semnătura autorului sesizării

Subsemnatul, **BULAT Anatolie**, în calitate de autor al prezentei excepții de neconstituționalitate și pârât în cauza în cadrul căreia aceasta este ridicată, declar că informațiile și circumstanțele expuse în prezenta sesizare corespund poziției mele procesuale și argumentelor invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

Solicit examinarea prezentei excepții de neconstituționalitate în condițiile prevăzute de Constituția Republicii Moldova și de legislația privind jurisdicția constituțională.

Cu consederațiune,
BULAT Anatolie

02.09.2026

ÎN C H E I E R E

10 septembrie 2026

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Serghei Dimitriu
Violeta Gîrleanu și Constantin Roșca

examinând în ședință de judecată publică în limba română, cererea lui Bulat Anatolie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Bulat Nicolae împotriva lui Bulat Anatolie și SC „Trans Ager” SRL cu privire la destituirea administratorului și numirea administratorului,

C O N S T A T Ă :

Argumentele participanților la proces:

1. La 12 februarie 2020, Bulat Nicolae a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Bulat Anatolie și SC „Trans Ager” SRL cu privire la numirea administratorului, iar, la 04 august 2020 Bulat Nicolae a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Bulat Anatolie și SC „Trans Ager” SRL cu privire la destituirea administratorului.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 24 octombrie 2020 a fost dispusă conexarea cauzei civile la cererea de chemare în judecată depusă de către Nicolae Bulat împotriva lui Anatolie Bulat și SRL „Trans Ager” cu privire la numirea administratorului cu cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Nicolae Bulat împotriva lui Anatolie Bulat și SRL „Trans Ager” privind destituirea administratorului, întru examinarea concomitentă, cu acordarea numărului unic al dosarului 2-2738/20.

Ulterior, la data de 16 octombrie 2024, Nicolae Bulat a depus cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat destituirea lui Anatolie Bulat din funcția de administrator și numirea sa în funcția de administrator provizoriu al SRL „Trans Ager”.

La data de 29 decembrie 2025, Nicolae Bulat, prin intermediul avocatului Natalia Pavlov, a depus cerere cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, solicitând aplicarea sechestrului pe bunurile mobile și imobile, precum și pe conturile bancare ale SRL „Trans Ager”, până la soluționarea definitivă a cauzei, interzicerea efectuării oricăror tranzacții bancare de către Anatolie Bulat în numele SRL „Trans Ager”, fără acordul expres, prealabil și scris al asociatului Nicolae Bulat, până la soluționarea definitivă a litigiului și interzicerea încheierii, modificării sau rezilierii contractelor și acordurilor, de orice natură, de către

Anatolie Bulat, în numele SRL „Trans Ager”, fără acordul expres al asociatului Nicolae Bulat, până la soluționarea definitivă a cauzei.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 29 decembrie 2025, s-a respins cererea depusă de către Nicolae Bulat cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Nicolae Bulat împotriva lui Anatolie Bulat și SRL „Trans Ager” cu privire la destituirea administratorului și numirea în calitate de administrator.

3. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 09 ianuarie 2026, avocatul Pavlov Natalia în interesele lui Bulat Nicolae a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 29 decembrie 2025, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea integrală a încheierii instanței de fond, examinarea cauzei în fond și emiterea unei noi încheieri, prin care cererea de asigurare a acțiunii să fie admisă.

4. Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la data de 30 ianuarie 2026 prezenta cauză civilă a fost repartizată spre examinare în ordine de recurs, în mod automat aleatoriu prin Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor, judecătorului raportor Constantin Roșca.

5. La 02 septembrie 2026, Bulat Anatolie a depus cerere cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a textului *„să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte”* din art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă și a textului *„aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiuni care să corespundă scopurilor specificate la art. 174”* din art. 175 alin. (2) Cod de procedură civilă.

În motivarea acesteia, a indicat că incertitudinea de neconstituționalitate rezultă din caracterul deosebit de larg al formulărilor și lipsa unor limite legislative suficient de determinate referitoare la natura, întinderea și efectele interdicțiilor sau ale măsurilor nenumite, care pot fi aplicate în temeiul lor, în special în cadrul unui litigiu corporativ.

Susține că la caz problema are un caracter concret. Subsemnatul este atât pârât, cât și asociat și administrator al SRL „Trans Ager”. În consecință, o interdicție formal adresată pârâtului privind săvârșirea unor acte poate produce efecte directe asupra exercitării funcției de administrator și, implicit, asupra activității economice curente și patrimoniului societății.

O asemenea situație s-a manifestat deja în cadrul aceluiași litigiu. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2021 au fost aplicate anumite măsuri asigurătorii, iar întinderea acestora a generat ulterior divergențe în procesul executării. Prin încheierea explicativă din 18 iulie 2023, Curtea de Apel Chișinău a fost nevoită să precizeze expres că măsura dispusă privește gestionarea activelor nete și nu vizează activitatea curentă a SRL „Trans Ager”.

Această situație demonstrează caracterul concret al problemei referitoare la delimitarea măsurilor permise de art. 175 Cod de procedură civilă și consecințele pe care interpretarea extensivă a normelor contestate le poate produce asupra drepturilor patrimoniale și asupra activității unei persoane juridice. În aceste condiții, există o incertitudine rezonabilă dacă formulările normative contestate întrunesc exigențele de claritate, previzibilitate și proporționalitate care decurg din art. 23 alin. (2), art. 46 și art. 54 din Constituție.

Argumentele dezvoltate privind neconstituționalitatea prevederilor contestate sunt expuse nemijlocit în conținutul sesizării privind excepția de neconstituționalitate, anexată prezentei cereri.

Aprecierea Completului de judecată:

9. Astfel, studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ, consideră necesar de a admite parțial cererea înaintată de Bulat Anatolie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, din considerentele ce succed.

În conformitate cu prevederile art. 12¹ din Codul de procedură civilă, privind ridicarea excepției de neconstituționalitate:

(1) În cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

(2) La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție;

b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

(3) Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă pînă la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amîna pladoariile.

(4) Dacă nu sînt întrunite cumulativ condițiile specificate la alin.(2), instanța refuză ridicarea excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul cauzei.

(5) Instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărîrii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii.

Articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova stipulează că Curtea Constituțională: a) exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

10. Completul de judecată reține că la 09 februarie 2016, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a adoptat Hotărârea nr. 2 pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova (excepția de neconstituționalitate) (sesizarea nr. 55b/2015), prin care s-a decis că în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, hotărârilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze aflate pe rolul său, instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională.

Totodată, s-a dispus că excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată în fața instanței de judecată de către oricare dintre părți sau reprezentantul acesteia, precum și de către instanța de judecată din oficiu.

11. Potrivit §79-80 din Hotărârea nr.2 din 09 februarie 2016 a Curții Constituționale, pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și lit. g) din Constituție, controlul concret de constituționalitate pe cale de excepție constituie singurul instrument prin intermediul căruia cetățeanul are posibilitatea de a acționa pentru a se apăra împotriva legislatorului însuși, în cazul în care, prin lege, drepturile sale constituționale sunt încălcate. Curtea menționează că dreptul de acces al cetățenilor prin intermediul excepției de neconstituționalitate la instanța constituțională reprezintă un aspect al dreptului la un proces echitabil.

12. În §82-83 din aceeași Hotărâre, Curtea Constituțională a reținut că judecătoria ordinară nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții strict obligatorii: a) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică faptul că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; d) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

13. Verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă a Curții Constituționale. Judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la §82.

Așadar, pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate, cu sesizarea Curții Constituționale, sunt necesare întrunirea cumulativă a condițiilor strict obligatorii prevăzute la art. 12/1 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

14. Verificând respectarea condițiilor prevăzute la §82 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 09 februarie 2016, obligator necesare pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate, Colegiul civil constată că în litigiul dedus judecății sunt întrunite condițiile necesare pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate stabilite în art. 12/1 alin. (2) din Codul de procedură civilă, cu sesizarea în acest sens a Curții Constituționale. Or, obiectul cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate, constituie anume prevederile textului „*să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte*” din art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, ce intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție.

15. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de către o parte implicată în proces, la caz, de către Bulat Anatolie, iar, prevederile contestate sunt aplicabile cauzei, precum și nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale, din care motive cererea necesită a fi admisă în această parte.

16. Colegiul menționează că cererea privind sesizarea Curții Constituționale privind verificarea constituționalității normei de drept citate supra, constituie o prerogativă a părții din proces, iar, prin ignorarea excepției de neconstituționalitate și rezolvarea speței fără soluționarea prealabilă a excepției de către Curtea Constituțională, Colegiul judiciar ar dobândi prerogative improprii instanței judecătorești, ceea ce este inadmisibil.

Ce ține de solicitarea lui Bulat Anatolie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a textului „aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii

care să corespundă scopurilor specificate la art. 174” din art. 175 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Colegiul consideră că aceasta urmează a fi respinsă, or, aceasta nu întrunește condițiile art. 12¹ alin. (2) lit. c) Cod de procedură civilă.

Astfel, în viziunea Colegiului judiciar, prevederea sus enunțată și respectiv contestată, de fapt, nu este aplicabilă la soluționarea cererii de asigurare a acțiunii, ținând cont de conținutul acesteia și modul în care a fost formulată, și respectiv a cererii de recurs pe marginea încheierii prin care s-a respins cererea de asigurare a acțiunii formulată de Bulat Nicolae.

17. Din considerentele enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru concluzionează de a admite parțial cererea înaintată de Bulat Anatolie cu privire la sesizarea Curții Constituționale, în partea excepției de neconstituționalitate a textului „*să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte*” din art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă, în rest, cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, fiind pasibilă de a fi respinsă.

18. În conformitate cu art.art.12¹, art. 269-270 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil,

DISPUNE :

Se admite parțial cererea înaintată de Bulat Anatolie cu privire la sesizarea Curții Constituționale privind excepția de neconstituționalitate.

Se remite Curții Constituționale a Republicii Moldova sesizarea înaintată de Bulat Nicolae privind excepția de neconstituționalitate a textului „*să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte*” din art. 175 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă.

În rest, se respinge cererea înaintată de Bulat Anatolie cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Încheierea nu este susceptibilă de atac.

Președintele completului, judecătorul

Judecători

Serghei Dimitriu

Violeta Gîrleanu

Constantin Roșca